

BIBLIOTECA
„PAULO COELHO“

PAULO COELHO, scriitor brazilian, născut la Rio de Janeiro în 1947. Înainte de a deveni unul dintre cei mai de succes romancieri ai lumii și un veritabil fenomen al culturii de masă, a fost un hippie rebel, apoi autor dramatic, director de teatru, jurnalist, poet. În 1986 face pelerinajul la Santiago de Compostela, eveniment care i-a marcat viața și cariera literară. Deși profund atașat de Brazilia natală (își scrie operele la calculator, în fața oceanului, în vila sa de la Copacabana), romanele lui dezvoltă drame universale, valabile oriunde și pentru oricine, ceea ce explică primirea entuziastă de care se bucură pe toate meridianele. Cărțile lui Paulo Coelho, traduse în 56 de limbi și editate în 150 de țări, s-au vândut în zeci de milioane de exemplare. Este consilier special UNESCO în cadrul programului „Convergențe spirituale și dialoguri interculturale”, membru al comitetului director al Fundației Shimon Peres, al Schwab Foundation for Social Entrepreneurship, al Lord Menuhin Foundation. Distins cu numeroase premii (printre care premiul german Bambi 2001, acordat personalității culturale a anului, premiul italian Fregene pentru literatură) și importante distincții (cavaler al Legiunii de Onoare din Franța, martie 2000; Ordinul Rio Branco, Brazilia etc.), membru al Academiei Braziliene de Litere (din 28 octombrie 2002). Fondator al Institutului Paulo Coelho, care acordă ajutoare îndeosebi copiilor și bătrânilor din păturile defavorizate ale societății braziliene. Colaborator permanent al unor reputeate ziare, printre care *Corriere della Sera* (Italia), *El Semanal* (Spania), *Welt am Sonntag* (Germania), *The China Times Daily* (Taiwan).

Opere principale: *Pelerin la Compostela* (1987); *Alchimistul* (1988); *Brida* (1990); *Walkiriile* (1992); *La râul Piedra am șezut și-am plâns* (1994); *Al cincilea munte* (1996); *Manualul războinicului luminii* (1997); *Veronika se hotărăște să moară* (1998); *Diavolul și domnișoara Prym* (2000); *Unsprezece minute* (2003); *Învingătorul este întotdeauna singur* (2008). Numeroase dramatizări, CD-uri și jocuri electronice după cărțile sale. Drepturile de ecranizare pentru *Alchimistul* au fost achiziționate de Warner Brothers, scenariul și regia fiindu-i încredințate actorului Laurence Fishburne (*Matrix*).

PAULO COELHO

Al cincilea munte

Traducere din portugheză de
CARMEN VASILESCU

HUMANITAS
fiction

Coperta colecției
RĂZVAN LUSCOV

PAULO COELHO
O MONTE CINCO
© Paulo Coelho, 1996

Această ediție a fost publicată cu acordul
San Jordi Asociados, Barcelona (Spania).
Toate drepturile rezervate.
<http://www.paulocoelho.com>

© HUMANITAS FICTION, 2010, pentru prezenta versiune românească

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 73, fax 021/408 83 74
www.humanitas.ro

Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ: tel./fax 021/311 23 30,
C.P.C.E. – CP 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.libhumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COELHO, PAULO

Al cincilea munte / Paulo Coelho; trad.: Carmen Vasilescu. –
București: Humanitas Fiction, 2010
ISBN 978-973-689-375-9

I. Vasilescu, Carmen (trad.)

821.134.3(81)-31=135.1

*O, Marie cea zămislită fără de prihană,
roagă-te pentru noi,
cei care ne îndreptăm către Tine.
Amin*

*Lui A.M., războinic al luminii
și lui Mauro Salles*

PROLOG

La începutul anului 870 î.H., Fenicia — o țară pe care israeliții o numeau Liban — sărbătorea aproape trei secole de pace. Fenicienii erau mândri de aceasta. Nefiind o mare putere politică, ei s-au văzut nevoiți să-și dezvolte intens capacitatea de a negocia, unicul mod de a-și asigura supraviețuirea într-o lume ruinată de veșnice războaie. În urma alianței încheiate în jurul anului 1000 î.H. cu regele Solomon, au trecut la modernizarea flotei comerciale, ceea ce a avut ca rezultat expansiunea comerțului. De atunci, Fenicia a înflorit încontinuu.

Navigatorii ei au ajuns în locuri îndepărtate ca Spania și Oceanul Atlantic și există păreri — încă neconfirmate — că s-ar găsi inscripții feniciene în nord-estul și sudul Braziliei. Vindeau sticlă, lemn de cedru, arme, fier și fildes. Locuitorii marilor orașe ca Sidon, Tir sau Byblos cunoșteau numerele, citeau în stele, fabricau vin și foloseau, de aproape două sute de ani, un sistem de scriere numit de greci *alfabet*.

La începutul anului 870 î.H., într-un oraș îndepărtat, numit Ninive, s-a reunit consiliul de război. Câteva căpetenii asiriene hotărâseră să-și trimită trupele pentru a cuceri țările situate de-a lungul coastei mediteraneene. Fenicia era prima țară care urma să fie invadată.

La începutul anului 870 î.H., ascunși într-un grajd din Galaad, în Israel, doi bărbați își așteptau sfârșitul apropiat.

PARTEA I

— **L**-am slujit pe Domnul și acum iată, mă lasă în mâna vrăjmașului, spuse Ilie.

— Domnul este Unul, îi răspunse levitul. El nu i-a spus lui Moise că e bun sau rău, i-a spus doar atât: *Eu sunt*. Deci El se află în tot ce există sub soare, în trăsnetul care distruge casa și în mâna omului care o ridică la loc.

Stăteau de vorbă pentru a-și alunga spaima; dintr-o clipă în alta soldații puteau intra în grajd și, descoperindu-i, pentru ei n-ar mai fi existat decât o alegere: ori se închinau lui Baal, zeul fenician, ori erau executați. Răscoleau fiecare casă în căutarea prorocilor, pe care fie îi converteau, fie îi executau.

Poate că levitul s-ar fi convertit pentru a scăpa de moarte, dar el, Ilie, nu avea de ales: totul se petrecuse din vina lui și Izabela îi voia capul cu orice preț.

— Îngerul Domnului mi-a poruncit să merg să vorbesc cu regele Ahab și să-l previn că nu va ploua, câtă vreme zeul Baal va fi slăvit în Israel, spuse, cerându-și parcă iertare pentru că ascultase vorbele îngerului. Dar Dumnezeu nu se grăbește. Până să vină seceta, Izabela îi va fi ucis pe toți închinătorii Domnului.

Levitul rămase pe gânduri. Se întreba dacă trebuia să se lase convertit la Baal, sau să moară în numele Domnului.

— Cine este Dumnezeu? se întrebă Ilie. El e acela care ține sabia soldatului când îi ucide pe cei care nu-și părăsesc credința strămoșească? El e cel ce a așezat pe tronul țării o prințesă străină, aducând neamului nostru toate aceste nenoriciți? Dumnezeu îi omoară pe credincioși, pe nevinovați, pe cei ce trăiesc în legea lui Moise?

Levitul se hotărî: era mai bine să moară. Izbucni în răs, căci ideea morții nu-l mai îngrozea. Se întoarse către tânărul proroc și încercă să-l liniștească:

— Dacă te îndoiești, întreabă-L chiar pe Domnul despre poruncile Sale, îi spuse. Eu unul mi-am acceptat destinul.

— Dumnezeu nu poate să vrea să fim omorâți fără milă, stăruie Ilie.

— Dumnezeu poate orice. Dacă n-ar face decât ceea ce noi numim Binele, nu l-am mai socoti Atotputernic. Ar stăpâni numai o parte din Univers și altcineva, mai puternic decât El, i-ar controla și judeca lucrările. Atunci l-aș slăvi pe acel cineva mai puternic.

— Dacă totul stă în puterea Lui, de ce nu-i apără de suferință pe cei care Îl iubesc? De ce nu ne salvează, în loc să le dea putere și glorie dușmanilor Săi?

— Nu știi, răspunse levitul. Însă există un motiv și sper să-l aflu curând.

— Nu cunoști răspunsul la această întrebare.

— Așa este.

Tăcură amândoi. Pe Ilie îl trecură fiorii.

— Tu ești înspăimântat, dar eu m-am împăcat cu soarta, spuse levitul. Voi ieși afară și voi pune capăt acestei agonii. De câte ori aud un țipăt, mă înfior la gândul că-mi va veni și mie rândul. De când stăm ascunși aici, am murit de o sută de ori și nu avem decât

o moarte. Dacă e să mi se taie capul, să se întâmple cât mai curând.

Avea dreptate. Și el tresărise la fiecare țipăt și suferise peste puterile sale.

— Merg și eu cu tine. Am ostenit să mă lupt pentru câteva ceasuri de viață în plus.

Se ridică și deschise ușa grajdului, lăsând soarele să pătrundă în ascunzișul lor.

Levitul îl apucă de braț și porniră la drum. De n-ar fi fost țipetele, ar fi putut părea o zi obișnuită și un oraș ca oricare altul — un soare blând și adierea care venea de departe dinspre ocean, mângâindu-i fața, străzile colbuite, casele din chirpici amestecat cu paie.

— Sufletele noastre sunt cuprinse de spaima morții, într-o zi splendidă ca aceasta, zise levitul... Altădată, când mă simțeam împăcat cu Dumnezeu și cu oamenii, era o căldură oribilă, iar vântul deșertului stârnea nisipul, care îmi intra în ochi, de nu mai vedeam la un pas în fața mea. Nu întotdeauna voința Lui se potrivește cu ceea ce suntem sau simțim; te asigur însă că există o rațiune în tot ce face El.

— Te admir pentru credința ta.

Levitul își ridică ochii spre cer, meditând o clipă, și apoi se întoarse spre Ilie:

— Să nu admiri și să nu crezi totul: e vorba de un pariu pe care l-am făcut cu mine însumi. Am pariat că Dumnezeu există.

— Ești un proroc, îi răspunse Ilie. Și tu auzi glasuri și știi că există o altă lume dincolo de noi.

— Poate că nu e decât închipuirea mea.

— Dumnezeu ți-a trimis semnele Lui, insistă Ilie, neliniștit de comentariile tovarășului său.

— Poate că nu e decât închipuirea mea, repetă el. De fapt, singura mea certitudine este pariul pe care l-am făcut: sunt încredințat că totul se petrece din voia Celui de Sus.

Strada era pustie. Oamenii stăteau închiși în casă, așteptând să sosească soldații lui Ahab, să îndeplinească porunca primită de la prințesa străină: să-i omoare pe prorocii din Israel. Ilie mergea alături de levit, simțind parcă în spatele fiecărei ferestre sau uși prezența cuiva care-l privea cu reproș, învinuindu-l pentru toată nenorocirea.

— Nu eu am vrut să fiu proroc. Poate că totul nu e decât rodul imaginației mele, își spunea Ilie.

După cele petrecute la tâmplărie însă, știa că nu e așa.

Din copilărie auzea voci și vorbea cu îngerii. Dar totul a început când părinții îl îndemnaseră să se ducă la un preot din Israel, care — după ce îi pusese mai multe întrebări — hotărâse că este un *nabi*, un profet, un „om dăruit cu duh”, din cei ce „pot auzi glasul Domnului”.

După ce a stat de vorbă cu el câteva ore, preotul le-a spus părinților ca, pe viitor, să ia bine aminte la tot ce va spune copilul.

Pe drum, părinții îi porunciră lui Ilie să nu mai povestească nimănui ce va vedea ori va auzi, căci a fi proroc presupunea legături cu stăpânirea și așa ceva nu poate aduce decât necazuri.

Oricum, lui Ilie nu i se mai arătă nimic care i-ar fi putut interesa pe preoți și pe regi. Vorbea doar cu îngerul lui păzitor, care-l povățuia ce să facă; din când în când avea viziuni, pe care nu reușea să le înțeleagă — oceane îndepărtate, munți bântuiți de ființe

stranii, roți cu aripi și ochi. După ce dispăreau viziunile, își aducea aminte de vorbele părinților și făcea tot posibilul să și le șteargă din minte.

De aceea, vocile și viziunile apărură tot mai rar. Părinții lui erau mulțumiți și nu mai pomeneau nimic despre cele întâmplare. Când se făcu destul de mare ca să-și poarte singur de grijă, părinții împrumutară niște bani și îi încropiră un mic atelier de tâmplărie.

Din când în când, îi privea cu respect pe ceilalți proroci, care străbăteau străzile Galaadului, înveșmântați în mantii de blană și brâie de piele și spunând că Domnul îi alesese pentru a îndruma poporul ales. El nu era făcut pentru asta; nu era în stare să-și inducă starea de transă prin dansuri și auto-flagelare, o practică obișnuită printre cei „ce pot auzi glasul Domnului”, pentru că se temea de durere. În nici un caz n-ar colinda străzile Galaadului, expunându-și mândru cicatricele căpătate în timpul stării de extaz. Era prea timid pentru asta.

Ilie se considera și chiar era un om obișnuit, care se îmbrăca ca toată lumea, un biet muritor cu sufletul chinuit de spaime și ispite. Pe măsură ce se dăruia cu însuflețire muncii de tâmplar, vocile dispărură complet, căci oamenii maturi și muncitori nu aveau timp pentru așa ceva. Părinții erau mulțumiți de fiul lor, iar viața mergea înainte în armonie și pace.

Discuția pe care o avusese cu preotul în copilărie devenea o amintire tot mai ștearsă. Ilie nu putea concepe că Dumnezeu cel Atotputernic avea nevoie de mijlocirea oamenilor pentru a-și vedea îndeplinite poruncile; pățania din copilărie nu fusese decât rodul fanteziei lui de băiat lipsit de preocupări. În Galaad, orașul lui natal, trăiau câțiva astfel de oameni,

pe care ceilalți îi considerau nebuni. Spuneau vorbe fără șir și nu erau în stare să deosebească vocea Domnului de delirul minții lor bolnave. Își petreceau vremea pe străzi, prezicând sfârșitul lumii și trăind din mila celorlalți. Cu toate acestea, nici un preot nu-i socotea printre „cei ce aud glasul Domnului”.

Ilie ajunsese la concluzia că preoții nu sunt siguri niciodată de ceea ce spun. „Cei ce aud glasul Domnului” erau rodul unei societăți bezmetice, în care frații se războiau între ei și cârmuitorii se schimbau peste noapte. Prorocii și nebunii erau toți o apă și-un pământ.

Când a aflat vestea căsătoriei dintre regele lui și Izabela, prințesa din Tir, Ilie n-a fost foarte impresionat. Și alți regi ai Israelului făcuseră același lucru și rezultatul fusese o pace trainică și un comerț înfloritor cu Libanul. Ce-i păsa lui că locuitorii țării vecine se închinau unor zei inexistenți sau practicau ritualuri ciudate, venerând animale sau munți; erau neguțatori cinstiți, asta conta cel mai mult.

Ilie cumpăra de la ei lemnul de cedru și le vindea produsele muncii lui de tâmplar. Deși se țineau cam mândri și le plăcea să-și spună „fenicieni” din cauza culorii pielii, nici un negustor din Liban n-ar fi profitat vreodată de situația confuză care domnea în Israel. Plăteau mărfurile la prețul corect și nu se plângeau niciodată de veșnicile conflicte interne și de răsturnările politice cu care se confruntau israeliții.

După ce s-a urcat pe tron, Izabela l-a convins pe Ahab să înlocuiască cultul Domnului cu cel al zeilor Libanului.